

Sygn. akt *XI Ka 98/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia SO Dorota Dobrzańska

Protokolant Wioleta Zawadzka

przy udziale Prokuratora Doroty Grzegorzczak

po rozpoznaniu dnia 12 marca 2019 roku

sprawy P. B. s. B. i W. zd. M., urodzonego (...)
w P.

oskarżonego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 11 grudnia 2018 roku sygn. akt. II W 1765/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wchodzącymi w ich skład wydatkami obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 98/19 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uznał **P. B.** za winnego dwóch wykroczeń skarbowych z art. 57§ kks i przy przyjęciu sprawstwa w formie przewidzianej w art. 9§3 kks skazał go łącznie na karę grzywny w kwocie 8000 złotych, orzekł o kosztach postępowania.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł obrońca obwinionego.

W środku odwoławczym skarżący zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz naruszenie prawa materialnego tj. art. 12§2 kks poprzez wymierzenie kary niewspółmiernie surowej do wagi czynu.

W oparciu o tak postawione zarzuty obrońca wnosił o uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzut obrazę art. 7 kpk, stosowanego w postępowaniu o wykroczenia skarbowe poprzez art. 113§1 kks, sprowadza się do błędnej oceny znamienia uporczywości i co do czynu I skarżący opiera się na fakcie, że zaistniało jednokrotne zaniechanie zapłaty podatku, natomiast co do czynu II wywodzi, że znamię uporczywości musi wyrażać negatywny stosunek sprawy do realizacji obowiązku zapłaty podatku w terminie. Odnosnie pierwszej części obrońca uważa, że

nawet w razie podzielenia stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z 28.11.2013 r. I KZP 11/13, konieczne jest ustalenie negatywnego stosunku sprawcy do nałożonego nań obowiązku.

Rzeczywiście nastawienie sprawcy jest bardzo istotną kwestią, albowiem w prosty sposób przekłada się na ustalenia co do jego zamiaru i tym samym zawinienia. Nie jest jednak tak, że wyjaśnienia oskarżonego stanowią jedyną podstawę do ustalenia zamiaru. Oczywiście jest, że każdy podejrzany czy oskarżony będzie twierdził, iż nie miał zamiaru popełnić przestępstwa czy wykroczenia. Obowiązkiem sądu jest natomiast przeprowadzenie logicznego wniosku w oparciu o całokształt materiału dowodowego i wywiedzenie z niego przekonania o winie bądź jej braku.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy słusznie zauważył, że twierdzenia P. B. o trudnej sytuacji finansowej jego firmy nie zostały niczym potwierdzone, a z drugiej strony drugi z głównych kontrahentów nie miał opóźnień w płatnościach. Przeprowadzony wywód w oparciu o te ustalenia jest przekonujący i zasługuje na podzielenie. Nawiązując do zacytowanego przez obrońcę postanowienia Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy podziela je w całości, czego konsekwencją jest przyjęcie założenia, że nawet jednokrotne uchybienie płatności podatku dochodowego wypełnia dyspozycję art. 57§1 kks. Odnosząc się natomiast do nastawienia sprawcy, to z okoliczności ujawnionych w niniejszej sprawie można zasadnie twierdzić, że skoro od 3 kwietnia 2017r. do chwili obecnej podatek nie został uiszczony w żadnej części, oskarżony nie podjął żadnych prób negocjacji płatności z Urzędem Skarbowym w B., to wnioskowanie o uporczywości zgodnie z argumentacją Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 11/13 jest jak najbardziej uprawnione. Podobnie należy odnieść się do kwestionowanego zawinienia w zakresie przypisanego czynu z punktu II. Postawa oskarżonego, w szczególności nie zmieniona mimo wcześniejszego skazania za tożsame zachowania, tylko w innym okresie, na dużo łagodniejszą karę (wyrok w sprawie II W 2302/17 k.35) przekonuje, że w żaden sposób nie zmienił swojego nastawienia do obowiązków podatkowych.

Wysokość uszczupień jak i aktualnie kilkumiesięczne opóźnienia nie przemawiają za oceną o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynów.

W przedmiotowej sprawie grzywna wymierzona w kwocie 8000 zł jest karą należycie wyważoną. Wprawdzie jest stosunkowo dolegliwa, ale argumenty Sądu Rejonowego przemawiające za takim ukształtowaniem kary są jak najbardziej do zaakceptowania. Nie można tracić z pola widzenia, że łączna wysokość uszczupień plasuje się na wysokim poziomie. Wszystkie te okoliczności sprawiają, że orzeczona grzywna nie razi surowością.

Nie stwierdzając uchybień podlegających uwzględnieniu poza granicami środka odwoławczego i sformułowanym zarzutami (440 kpk w zw. z art. 113§1 kks), Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O wydatkach rozstrzygnięto w oparciu o art. 624§1 w zw. z art. 634§1 kpk.